

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ
Број: 85 0 К 124204 25 Кж
Добој, 28.09.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија Снежане Бањац Лопандић као председника вијећа, Маријане Лазих Миладиновић и Јелене Филиповић, као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Ведрана Кнежевића, као записничара, у кривичном предмету против оптужених Д.П., Д.Г., Д.С.Ђ. и Б.М., због кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 322. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених Драгана Радовића адвоката из Добоја, Милорада Ивошевића адвоката из Бањалуке, Рајка Стокића адвоката из Добоја и Ирине Пузић-Обрадовић адвоката из Добоја, те о жалби окружног јавног тужиоца у Добоју против пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 124204 24 К од 05.02.2025. године, на сједници одржаној дана 28.09.2026. године донио је слиједећу

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених, а уважава се жалба окружног јавног тужиоца у Добоју и пресуда Основног суда у Добоју број 85 0 К 124204 24 К од 05.02.2025. године преиначава у погледу одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, тако што се оптуженима Д.П., Д.Г., Д.С.Ђ. и Б.М., због кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 322. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске за које су том пресудом оглашени кривим, на основу тог члана и члана 49. став 1. и 2. и уз примјену одредаба члана 52. став 1., Кривичног законика Републике Српске, изричу новчане казне у износима од по 4.000,00 КМ (четирихиљаде конвертибилних марака).

На основу члана 99. став 1. ЗКП РС оптужени се обавезују да на име трошкова кривичног поступка надокнаде износе од по 150,00 КМ на име паушала у року од 30 дана од дана правоснажности ове пресуде.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 124204 24 К од 05.02.2025. године оглашени су кривим оптужени Д.П., Д.Г., Д.С.Ђ. и Б.М. да су учинили кривично дјело несавјестан рад у служби из члана 322. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС), које је чињенично и правно поближе описано изреком те пресуде, па им је суд на основу истог законског прописа изрекао новчане казне у износима од по 2.000,00 КМ, које новчане казне су сви оптужени дужни платити у року од 6 мјесеци од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења. Оптужени су на

основу члана 99. став 4. ЗКП РС ослобођени од обавезе да надокнаде трошкове кривичног поступка и исти су пали на терет буџетских средстава суда, док су оштећени С.Л.П. и О.С. упућени да имовинскоправни захтјев могу остваривати у парничном поступку.

Против те пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: тужилац) због одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка са приједлогом да суд уважи жалбу тужиоца, преиначи побијану пресуду и оптуженима умјесто новчаних казни изрекне казне затвора у складу са Кривичним закоником РС или знатно веће новчане казне, те да их обавезе на плаћање трошкова кривичног поступка и браниоци оптужених који изјављују жалбе због свих законом прописаних разлога са приједлозима да другостепени суд жалбу уважи, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да жалбу уважи, а побијану пресуду преиначи тако што ће оптужене ослободити од оптужбе.

Браниоци Рајко Стокић, Милорад Ивошевић и Ирена Пузић-Обрадовић су дали одговоре на жалбу тужиоца, те су затражили да их суд и њихове браћенике обавијести о сједници вијећа. Бранилац Драган Радовић, такође је, тражио да буде од обавијештен о сједници другостепеног вијећа.

На сједницу другостепеног вијећа заказану за дан 28.09.2026. године приступили су сви браниоци и оптужени Д.П., док тужилац, те оптужени Д.Г., Д.С.Ђ. и Б.М. нису приступили, иако су уредно обавијештени о сједници.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту ЗКП РС) овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Без основа су жалбени приговори бранилаца оптужених да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, да је повриједио кривични закон на штету оптужених, те да је погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање.

Наиме, испитујући побијану пресуду у дијелу у којем се побија жалбом, овај суд је нашао да је првостепени суд оптужене огласио кривим због кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 322. став 1. у вези са чланом 37. КЗ РС, а на основу исказа свједока С.П.Л., које свједочење је потврђено материјалним доказима на које се у свом образложењу позива и то конкурсне документације, а затим Рјешења начелника општине С. (оптужени Д.П.), број 02-102-41/19 од 17.04.2019. године, закључка начелника општине С. број 02-102-41.12/19 од 18.06.2019. године, те два рјешења такође начелника општине С. број 02-102-13.13/19 од 27.08.2019. године и број 02-102-13.14/19 од 10.09.2019. године, те два рјешења Одбора за жалбе општине С. 02-102-4.10/19 од 10.06.2019. године и број 02-102-41.15/19 од 18.07.2019. године, као и пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 Рс 082461 19 Рс од 21.02.2020. године којом је Рјешење начелника општине С. о пријему у стални радни однос кандидата С.М. поништено као незаконито, нашавши тако да су оптужени као начелник општине Станари (Д.П.), а остали као чланови конкурсне комисије, прво оптужени чланови комисије погрешно прихватили и записнички констатовали да С.М. испуњава услове конкурса, иако су били у обавези да њену пријаву одбаце као

непотпуну, па су управо супротно сачинили ранг листу на којој су на мјесту број 1 рангирани С.М. и сачинили приједлог начелнику општине С., иако су знали да иста не испуњава услове конкурса, а начелник општине С. донио Рјешење о пријему у радни однос С.М., па када су њихова акта поништена одлуком Одбора за жалбе општине С. по жалби другог кандидата С.П.Л. и указано им да је пријава С.М. непотпуна, да требају поново извршити избор између пријављених кандидата, што претпоставља уважавање става Одбора за жалбе да С.М. не испуњава услове конкурса, па је оптужени Д.П. као начелник Општине донио закључак да наведени конкурс за радно мјесто „самостални стручни сарадник за послове социјалне и дјечије заштите“ није успио, који закључак је поништен по жалби од стране Одбора за жалбе и поново се указује начелнику да треба поновити поступак избора између пријављених кандидата, након чега конкурсна комисија коју чине преостали оптужени констатује да одлука Одбора за жалбе није правилна, те сачињавају Записник број 02-102-13.11/19 од 23.08.2019. године, којим поново прихватају да оба кандидата испуњавају услове конкурса и поново С.М. рангирају као прву, што оптужени Д.П. уважава и доноси рјешење број 02-102-13.13/19 од 27.08.2019. године о избору кандидата С.М. и рјешење број 02-102-13.14/19 од 10.09.2019. године о пријему исте у стални радни однос. По тужби С.П.Л. у радном спору пред Основним судом у Добоју донесена је пресуда број 85 0 Рс 082461 19 Рс којом је као незаконито поништено рјешење оптуженог Д.П. и истом наложено да прими у радни однос тужиоца С.П.Л. са датумом 28.04.2019. године и да јој се надокнади материјална штета-изгубљена зарада. Закључењем судског поравнања дана 27.01.2021. године и исплатом износа од 36.138,23 КМ оштећеној С.П.Л. која је једина критичне прилике испуњавала услове конкурса окончан је предметни поступак конкурсне процедуре пријема у радни однос самосталног стручног сарадника за социјалну и дјечију заштиту општине Станари.

Оваква чињенична утврђења побијане пресуде наводи жалбе не доводе у питање.

Није основан приговор жалбе браниоца Радовића да је оптуженом Д.П.у повријеђено право на одбрану и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1. тачка г), у вези са чланом 233. став 5. ЗКП РС, а који у приговору истиче чињенице да оптужени није у истрази испитан на све чињенице и околности које су се нашле у потврђеној оптужници и да је о истима сазнао тек у потврђеној оптужници, имајући у виду да те околности, по оцјени овог суда не искључују кривично гоњење, евентуално могу довести до тога да се на таквом записнику из истраге, а код и других недостатака не може заснивати судска одлука. Примјећује се да у својој жалби одбрана не приговара да оптужени Д.П. у истрази није обавијештен о дјелу за које се терети и основима сумње који стоје против њега. Са друге стране, обавјештења која се морају дати оптуженом из члана 6. став 2. ЗКП РС, морају се посматрати у контексту цјелокупног кривичног поступка, до доношења пресуде. У конкретном случају није спорно (чак одбрана истиче) да је оптужени Д.П. о свим чињеницама и доказима који га терете упознат потврђивањем оптужнице и током главног претреса, извођењем свих доказа, те како му је од стране првостепеног суда омогућено да се изјасни о свим тим чињеницама и доказима, то по мишљењу овог суда није повријеђено његово право на одбрану.

Нису основани приговори свих бранилаца да је изрека пресуде неразумљива, јер недостаје преписан законски текст „очигледно несавјесно поступали“, па да услијед

тога изостају битна обиљежја дјела које се свим оптуженим лицима ставља на терет. Када се анализира изрека побијане пресуде и доведе у везу са бићем предметног кривичног дјела, овај суд налази да иста садржава све битне елементе кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 322. став 1. у вези са ставом 37. КЗ РС. Наиме, изреком пресуде је јасно означено кривично дјело за које се оптужени оглашавају кривим и јасно се дефинишу радње које оптужени предузимају и у којим радњама се стичу сва битна обиљежја несавјесног поступања у служби, па тако радње које сви предузимају у току конкурсне процедуре од прихватања пријаве кандидата који не испуњава услове конкурса, рангирања исте на прво мјесто и доношења рјешења о пријему у радни однос исте, занемарујући кандидата који испуњава све услове конкурса, а затим поступање у два наврата супротно упутама Одбора за жалбе општине С. као другостепеног органа, а које изрека прецизно описује и дефинише, и које доводе до тога да се у радни однос прима кандидат који не испуњава услове конкурса и даље до тога да и надлежни суд констатује да су рјешења начелника општине С. незаконита и да се у радни однос има примити други кандидат кога конкурсна комисија незаконито рангира као другог, а предност даје кандидату који и не испуњава услове конкурса, што посљедично проузрокује штету од 36.138,23 КМ за општину С., јасно дефинишу радњу извршења како то предвиђа члан 322. став 1. КЗ РС. Овдје се напомиње да правни опис дјела није законски неопходан елемент изреке пресуде и да фактички представља наставак чињеничног описа изреке пресуде, те да исти није у супротности са чињеничним описом супротно приговорима жалби, које и не конкретизују у чему се та противрјечност огледа.

Такође, наводи изреке побијане пресуде да је конкурсна комисија, састављена од оптужених које изрека прецизира, састављала Записнике о конкурсној процедури, ранг листу, те доносила закључке о резултату конкурса, по оцјени овог суда супротно тврдњама жалби, довољно конкретизује радње извршења свих оптужених чланова комисије и радње међусобног саизвршилаштва које подразумијева заједнички умишљај за извршење управо предметног кривичног дјела, а који и произилази из описаних реалних радњи које предузимају, али и радње саизвршилаштва са оптуженим Д.П., јер из изреке побијане пресуде произилази крајњи циљ и у коначници умишљај код свих оптужених лица да се прими у радни однос кандидат који не испуњава услове конкурса, те одлуке у домену своје надлежности, управо у том циљу доносе сви оптужени.

Везано за приговоре одбране да је у изреку пресуде ушло и судско поравнање од 27.01.2021. године које је закључио Р.Ћ. као законски заступник општине С., овај суд не сматра да пресуду чини неразумљивом имајући у виду да је исто услиједило као слијед конкретних догађаја из изреке пресуде и након што оптужени нису извршавали своје обавезе из правоснажне пресуде Основног суда у Добоју којом је наложено да се у радни однос прими оштећена С.П.Л. и да јој се исплати причињена штета.

Даље, нису основани приговори браниоца Радовића да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и разлозима пресуде, те да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, јер изрека пресуде не садржи битна обиљежја предметног кривичног дјела, те да није описан субјективни однос оптужених према дјелу. Наиме, чињенични опис радње извршења, онако како је дат

у изреци побијане пресуде, супротно тврдњама из жалбе, потпуно је јасан и садржи све елементе бића кривичног дјела за које су оптужени том пресудом оглашени кривим. Такав опис радњи извршења у заједничком дјеловању оптужених у извршењу дјела у свему је усаглашен са разлозима датим у образложењу те пресуде, за све одлучне чињенице на којима је заснован закључак о кривици оптужених за учињено кривично дјело несавјестан рад у служби из члана 322. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву, па и субјективни однос према учињеном дјелу. Наиме, предметно кривично дјело учињено је са умишљајем као обликом виности и то са директним умишљајем, који јасно произилази из радњи описаних у чињеничном опису изреке пресуде, а које предузимају оптужени, и из којег описа радњи јасно произилази умишљај, како то правилно закључује првостепени суд на страни 21. образложења побијане пресуде.

Браниоци су приговарали и истицали да биће предметног кривичног дјела чини само поступање кршењем закона или других прописа, те да оптужени нису поступали супротно овим актима, услјед чега је оптужба против истих требала бити одбијена. Међутим, губе из вида да норма предметног члана 322. став 1. КЗ РС санкционише и „на други начин очигледно несавјесно поступа у вршењу службе“. У конкретном случају објекат заштите је службена дужност и дјело није искључиво бланкетног карактера, већ подразумијева различите дјелатности чињења или нечињења којима се у знатној мјери, између осталог одступа од правила службе. У конкретном случају оптужени у значајној мјери одступају од правила службе, тако што и након што им је одлуком другостепеног органа указано да поступају незаконито, поново прихватају да кандидат С.М. испуњава услове конкурса, иако их не испуњава, исту бодују и стављају на ранг листу као прву (умјесто да њену пријаву одбаце као непотпуну) и предлажу начелнику општине да исту прими у радни однос, иако постоји други кандидат који испуњава услове конкурса и тако поступају у два наврата, а оптужени Д.П. у два наврата поступа супротно упутама другостепеног органа и доноси одлуке које погодују кандидату С.М. на начин описан у изреци ове пресуде. Такво поступање и по оцјени овог суда представља очигледно несавјесно поступање у вршењу службене дужности (а не „обично“ несавјесно поступање како истичу браниоци, јер су оптужени одлукама свог другостепеног органа у два наврата обавијештени да поступају незаконито, што су сви оптужени игнорисали). Тачно је да не постоји пропис који би обавезивао начелника општине да у радни однос прими управо прворангираног кандидата од стране Комисије како то истичу и одбране. Међутим, суштина несавјесног поступања оптужених чланова конкурсне комисије, није у томе како је који кандидат бодован, већ у томе да је управо оптужена конкурсна комисија састављена од оптужених (изузев Д.П.) омогућила кандидату који не испуњава услове конкурса да се уопште нађе на ранг листи, јер је њена пријава морала бити одбачена као пријава која не испуњава услове конкурса-непотпуна, што није у складу са чланом 25. Правилника о јединственим процедурама за попуњавање упражњених радних мјеста у градској-општинској управи и процедурама избора између пријављених кандидата по расписаном јавном конкурс. Са друге стране и оптужени начелник Општине (Д.П.) очигледно несавјесно крши правила службе када доноси рјешење којим предметни конкурс, супротно упутама Одбора за жалбе оглашава да није успио и када у радни однос прима кандидата који не испуњава конкурсне услове и то чини у два наврата, све до правоснажне одлуке Суда у радном спору по тужби С.П.Л..

Приговор браниоца Ивошевића да суд није образлагао и да је занемарио доказе изнесене од стране одбране овај суд цијени неоснованим, јер се правилно првостепени суд позива и на одредбу члана 6. ЕКЈП према коме је суд дужан образложити само аргументе који су релевантни за одлучивање, па анализом доказног материјала одбране који је уложио бранилац Ивошевић (страна 20. посљедњи пасус и 21. први пасус) и овај суд налази да исти није релевантан за утврђивање одлучних чињеница.

Испитујући правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, а у вези са жалбеним приговорима бранилаца оптужених, овај суд налази да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио све одлучне чињенице из којих је извео исправне закључке да су управо оптужени у вријеме и на начин, како је то поближе описано изреком побијане пресуде учинили радње извршења које у себи садрже сва битна обиљежја кривичног дјела несавјестан рад у служби из члана 322. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву.

Па тако су без основа приговори жалби бранилаца Драгана Радовића, Милорада Ивошевића, Рајка Стокића и Ирене Пузић-Обрадовић да чланови конкурсне комисије немају својство службеног лица, правдајући то чињеницом да су исти именовани у комисију рјешењем начелника општине С. за једну одређену процедуру пријема службеника у радни однос, а не ради се о члановима неке сталне комисије. Наиме, када се има у виду одредба члана 123. став 1. тачка 3. КЗ РС према коме: „службено лице је... и лице коме је фактички повјерено вршење појединих службених дужности“, онда је јасно да и чланови конкурсне комисије који су именовани да проведу један службени поступак пријема у радни однос општинског службеника има управо својство службеног лица, при чему им је то овлаштење у задатак повјерено на основу рјешења о именовању конкурсне комисије за спровођење поступка за пријем службеника и намјештеника у општинску управу општине С. број 02-102-15/19 од 22.02.2019. године.

Нису основани ни приговори из жалбе браниоца Стокића који се односе на погрешно утврђено чињенично стање када истиче да је расписани јавни конкурс објављен супротно члану 14. Правилника који прописује да кандидат приликом подношења пријаве на јавни конкурс прилаже доказе о испуњавању општих и посебних услова прописаних Законом и правилником, а не доказе прописане конкурсом, јер је према Правилнику о организацији и систематизацији радних мјеста у општинској управи Општине С. за радно мјесто „самостални стручни сарадник за послове социјалне и дјечије заштите“, као један од посебних услова, прописан положен стручни испит за рад у органима управе, док је самим конкурсом као један од потребних докумената који је потребно приложити уз пријаву на конкурс о испуњавању општих и посебних услова, наведено и увјерење о положеном стручном испиту за рад у општинској управи, па како наведеним конкурсом није прописана могућност достављања изјаве којом се кандидат обавезује да ће наведени испит положити у року од 6 мјесеци (иако Закон о службеницима и намјештеницима у органима локалне самоуправе предвиђа такву могућност у изузетним ситуацијама), а пријављени кандидат С.М. нема положен стручни испит, па слиједом тога није ни доставила увјерење о положеном стручном испиту за рад у општинској управи, јасно је да је њена пријава на предметни конкурс непотпуна и да иста не испуњава конкурсом тражене услове, а

што је претходно утврдио и Одбор за жалбе општине С. својим рјешењем број 02-102-41.10/19 од 10.06.2019. године, како је то првостепени суд правилно и утврдио.

Нису основани ни приговори жалби одбране оптужених да је чињенично стање погрешно утврђено када наводе да је кандидат С.М. у вријеме разговора пред конкурсном комисијом дана 29.03.2019. године имала положен стручни испит, о чијем полагању није приложила увјерење, из простог разлога што из доказног материјала и то конкурсне документације коју је приложила С.М. произилази да кандидаткиња С.М. у вријеме пријаве на конкурс није приложила увјерење о положеном стручном испиту уз пријаву на предметни конкурс који је као један од услова тражио и положен стручни испит (а не изјаву да ће исти бити положен у року од 6 мјесеци коју С.М. прилаже), а као доказ о томе да се достави увјерење издато од надлежног органа, а које није достављено што ни по одбрани није спорно, па чињеница када је иста положила испит и када је она лично добила увјерење и није од значаја, код чињенице да иста приликом пријаве на конкурс није приложила увјерење о положеном стручном испиту, како то правилно закључује и првостепени суд.

Дакле, првостепени суд с правом, након што је довео у међусобну везу прихваћене и проведене доказе субјективне природе са доказима материјалне природе на које се у свом образложењу позива налазећи да су исти у међусобној сагласности, закључује да су оптужени Д.П. као начелник општине С. и оптужени Д.Г., Д.С.Ђ. и Б.М. као чланови конкурсне комисије коју је именовао оптужени Д.П. очигледно несавјесно поступали у служби на начин описан у изреци побијане пресуде. Побијана пресуда о томе је дала јасне, потпуне и логичне разлоге. Наиме, првостепени суд је на странама 9-20 дао аргументовано образложење у погледу утврђених чињеница, које као правно утемељено прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на исто.

Са друге стране, када је, ријеч о приговорима тужиоца којима се оспорава правилност изречене казне оптуженим лицима, овај суд налази да је основан приговор тужиоца да изречене новчане казне не одговарају степену кривичне одговорности и друштвене опасности оптужених учинилаца, јер исти критичне прилике исказују посебну упорност у извршењу кривичног дјела, а коју отежавајућу околност је првостепени суд пропустио цијенити. Наиме, према чињеничном опису изреке пресуде сви оптужени у дужем временском периоду поступају супротно упутама Одбора за жалбе као свог другостепеног органа, па чак и одлуку другостепеног органа доводе у питање својим одлукама и упорно више пута бирају у радни однос кандидата који по конкурс и не испуњава услове за радно мјесто за које је конкурс расписан, а значајна је и висина причињене штете Општини С. која прелази износ од 35.000,00 КМ. Обзиром на то суд је уважио жалбу тужиоца и преиначио побијану пресуду у одлуци о казнама прихватајући све олакшавајуће околности које је утврдио првостепени суд на страни свих оптужених лица, али нашавши и отежавајућу околност па је свим оптуженима изрекао новчане казне у износима од по 4.000,00 КМ, сматрајући да ће се само са оваквом казном постићи сврха кажњавања прописана чланом 43. тачка 1. и 2. КЗ РС која предвиђа да се приликом кажњавања учинилаца кривичних дјела, мора водити рачуна да се изреченом казном остварује сврха како специјалне, тако и генералне превенције, али и сврха развијања и јачања одговорности и свијести код грађана о опасности и

штетности кривичних дјела и оправданости кажњавања, те неопходности поштовања закона.

Суд је такође, прихватио и жалбу тужиоца у погледу трошкова поступка па је имајући у виду да се ради о млађим и радно способним оптуженим лицима исте обавезао на плаћање истих у минималним износима, обзиром на ток кривичног поступка.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 328. став 1. ЗКП РС, одбио жалбе бранилаца оптужених као неосноване, а жалбу тужиоца уважио и побијану пресуду преиначио у погледу одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка, док у преосталом дијелу пресуда остаје неизмијењена.

Записничар,
Ведран Кнежевић

Предсједник вијећа,
Снежана Бањац Лопандић

Тачност отправка овјерава
Шеф судске писарнице
Драгана Дамјанић Јевтић